

Indiánská babička vypráví příběh
o putování indiánského chlapce Mato Tope
z kmene Siouxů za červeným kamenem.

Mato Tope má sílu čtyř medvědů a je odhodlán
bránit svůj kmen před Vraními indiány, zloději koní.

Chrání a ctí totiž svoji posvátnou zemi,
jejíž srdce tluče v rytmu bubnů a dech je větrem.
Kde voda je čistá, obloha modrá
a kde hvězdy zpívají svoji píseň.

Ředitel TD Petr Kracik
Umělecký šéf Jakub Tomoszek
Dramaturgie Lena Pešák

Grafický zlom Iva Lupková
Tisk ProPrint Český Těšín, spol. s r. o.

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN, p. o.

Kontakt

Kristina Czechová
Tel.: + 420 725 781 299
E-mail: bajka@tdivadlo.cz
www.tdivadlo.cz

*Představení je realizováno za finanční pomoci
Ministerstva kultury ČR a města Český Těšín*

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

TĚŠÍNSKÉ
DIVADLO
BAJKA

Vít Brukner

VYPRÁVĚNÍ INDIÁNSKÉ BABIČKY

Vít Brukner

VYPRÁVĚNÍ INDIÁNSKÉ BABIČKY

Premiéra

23/9/2023

Režie

Vít Brukner

Výprava, hudba

Jakub Šulík

Výroba loutek

Pavel Skorkovský

Kostýmy loutek

Ivana Kolondrová

Hrají

Wanda Michałek / Dorota Grycz

Jakub Tomoszek / Tomáš

Chudoba

Světla

Roman Mračna

Zvuk

Vojtěch Chobot

Náčelník Čtyři medvědi patřil ke kmeni Mandanů, severoamerického indiánského národa Siouxů. Mandanové sídlili na prériích dnešní Jižní a Severní Dakoty. Vedle lovu bizonů se živili převážně zemědělstvím. Ženy stavěly trvalé osady s dřevěnými domy pokrytými hlinou a přízračnými kopulovitými střechami. Měli světlou pleť i vlasy. Legenda praví, že jsou potomky legendárního waleského prince Madoka, který podle pověsti objevil novou zemi ještě před Kolumbem.

Ochranný duch Než se z chlapců stali bojovníci, museli získat ochranného ducha. Na osamělém místě se postili a modlili tak dlouho, až ve vidinách spatřili nějaké zvíře, které se pak stalo jejich ochranným duchem. Další ochranou byl váček s kouzelným obsahem – s kousky kůže a ptačích kožek, per a kamínků, který jim připravil kmenový kouzelník.

Dýmka, kalumet Kouř unášející se k nebi symbolizoval vzájemné spojení Matky země a Velkého ducha. Tento rituál byl nezbytný k uzavírání přátelství a mírových dohod. Indiánským vyslancům

zaručoval nedotknutelnost na nepřátelském území. První vyfouknutí patřilo nebi, druhé zemi a další čtyřem světovým stranám.

Lovecké obřady Indián věřil, že zvíře je jeho bratr, a proto mu neustále prokazoval úctu, i když je musel zabít. Duchové zvířat trestali zbytečné zabíjení a plýtvání masem, proto Indiáni lovíli pouze tolik, kolik nezbytně potřebovali. Nikdy bezdůvodně nezabíjeli ani nebezpečnou zvěř či dotěrné komáry.

Lovecké tance patří zřejmě k nejstarším tancům lidské společnosti. Přivolávaly stáda zvěře a úspěch v lovu. Před lovem pořádali obřad, při kterém zbraněmi bodali do obrazu zvířete nakresleného šamanem do písku nebo na skálu. Podle zákonů magie lovec, který zasáhne nakreslené zvíře, zasáhne jej i ve skutečnosti. Lovec při tom prožil podvědomě jakousi vnitřní očistu, zahnal loveckou horečku a vzrušení, což mělo pro lov nesmírný význam.

Mnislav Zelený: Indiánská encyklopedie, Indiáni tří Amerik, Albatros Praha 1994